

Tosca Menten

Mumie Dummie

a zlatý skarabeus

S ILLUSTRACEMI ELLY HEES

 CPRESS

Mumie Dummie a zlatý skarabeus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tosca Menten
Mumie Dummie a zlatý skarabeus – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tosca Menten

Mumie Dummie

a zlatý
skarabens

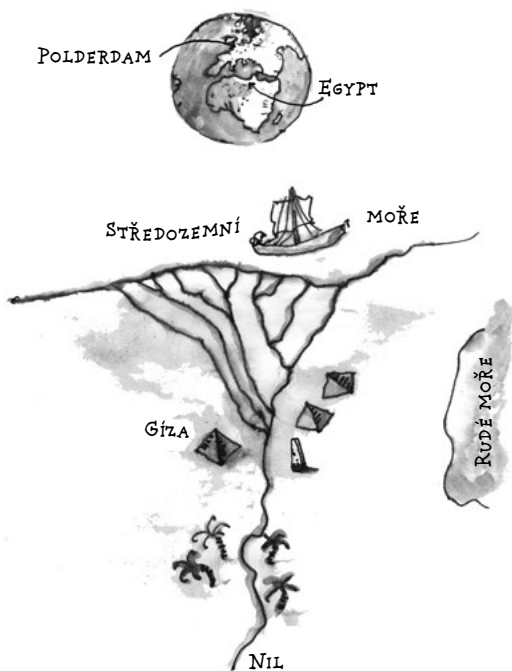

S ILUSTRACEMI
ELLY HEES

 PRESS

© 2009, Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
For the original edition.
Original title: Dummie de Mummie en de gouden scarabee
Translated from the Dutch language
www.unieboekspectrum.nl
© 2023, Albatros Media a. s. for the Czech edition
Translation © Jana Lekkerkerker, 2023
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4895-2 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-264-5037-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

EGYPT

DRUHÝ ROK VLÁDY ACHNETUTA I.

V PALÁCI BYLO TICHO.

ZLOVĚSTNÉ TICHO. JAKO BY SE SCHYLOVALO
K NĚČEMU STRAŠNĚMU.

DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH
ISHAQ EBONI, SYN FARAONA ACHNETUTA I.
A JEHO MANŽELKY ENISIS, LEŽEL V POSTELI
V NEJCHLADNĚJŠÍ MÍSTNOSTI PALÁCE. NE ŽE BY

TO POMÁHALO. DARWISHI SE ZAJÍMAL HORKEM.
TAK PŘÍŠERNÉ HORKO MU JEŠTĚ NIKDY NEBYLO.

NĚKDO JEJ OVÍVAL VĚJÍŘEM, ALE HORKO
NEUSTUPOVALO. NĚKDO MU DAL NAPÍT VODY, ALE
NEPOMOHLO TO. NIC NEPOMÁHALO.

DARWISHIHO OTEC A MATKA SEDĚLI PO LEVÉ
A PRAVÉ STRANĚ POSTELE. ŠEPTALI.

NEJVYŠŠÍ KNĚZ HEPSETSUT VEŠEL
DO MÍSTNOSTI A TAKÉ ŠEPTAL. VŠICHNI ŠEPTALI
A CHODILI PO ŠPIČKÁCH.

ČÍM VĚTŠÍ HORKO DARWISHIMU BYLO, TÍM
TIŠŠÍ BYLI.

NAJEDNOU SE MU V HLAVĚ VYNOŘILA
PŘÍŠERNÁ MYŠLENKA. „ČEKÁ MĚ CESTA?“ ZEPTAL
SE.

„ANO, SYNU, ČEKÁ TĚ CESTA,“ ODPOVĚDĚL MU
FARAON.

„UŽ TEĎ? ALE JÁ CHCI ZŮSTAT TADY,“
USTRAŠENĚ ZAREAGOVAL DARWISHI. „NEBO
PŮJDEŠ SE MNOU?“

OTEC ZAKROUTIL HLAVOU.

„NEMŮŽU SE PŘECE VYDAT NA CESTU SÁM.“

„NEPŮJDEŠ SÁM,“ ODVĚTIL FARAON.

„ŠKARABEUS Z MUKATAGARY PŮJDE S TEBOU.
CESTOU TĚ OCHRÁNÍ.“

DARWISHI TO NECHÁPAL. ŠKARABEUS
Z MUKATAGARY Z OTCOVY KORUNY? TEN
ŠKARABEUS, KTERÝ DLE JEHO OTCE ZARUČOVAL,
ABY SE ZEMI DAŘILO DOBŘE? NEJMOCNĚJŠÍ

SKARABEUS V CELÉ ŘÍŠI S NÍM PŮJDE NA CESTU?
ALE ON TOHO SKARABEA NECHCE! ON CHCE
ZŮSTAT TADY!

„A CO VY?“ ZEPTAL SE PO DELŠÍ ODMLCE
DARWISHI.

„MY NA TEBE BUDEME MYSLET,“ POŠEPTALA
MU MAMINKA.

„POMŮŽE TO?“ ZEPTAL SE DARWISHI.

„ANO, POMŮŽE,“ ODPOVĚĎĚLA MU. „TEĎ BĚŽ
PĚKNĚ SPÁT.“

„DOBŘE,“ STATEČNĚ PROHLÁSIL MALÝ
DARWISHI.

BYLA TO JEHO POSLEDNÍ SLOVA. BYLO MU
TAKOVÉ HORKO, ŽE USNUL A UŽ SE NIKDY
NEPROBUDIL.

JEHO OTEC A MATKA BYLI TI NEJSMTNĚJŠÍ
LIDÉ V CELÉM ĚGYPTĚ. RVALI SI VLASY Z HLAV
A PLAKALI, DOKUD JIM NEVYSCHLY SLZY.

TEHDY K SOBĚ FARAON POVOLAL HEPSETSUTA.
PATNÁCT DNÍ MALÉHO CHLAPCE BALZAMOVALI
A OVINOVALI HO PLÁTNEM. PAK BYL
PŘICHYSTANÝ NA CESTU PO VĚČNOSTI.

FARAON Z KORUNY ODSTRANIL SKARABEA
A POVĚSIL JEJ NA ŽELEZNÝ ŘETÍZEK.

„HEPSETSUTE. DEJ MU SKARABEA,“ ZAŠEPTAL.

NEJVYŠŠÍ KNĚZ SE NA NĚJ NEVĚŘÍCNE
PODÍVAL.

„DEJ MU HO A PRONES SVATÁ SLOVA. SLÍBIL JSEM MU TO. CHCI TO TAK. DEJ MÉMU SYNOVI ZLATÉHO SKARABEA Z MUKATAGARY.“

NEJVYŠŠÍ KNĚZ DARWISHIMU OPATRNĚ POVĚSIL MOCNÝ AMULET KOLEM HRKVU A ZASUNUL JEJ MEZI OBVAZY.

„MLUV,“ PŘIKÁZAL MU FARAON.

NEJVYŠŠÍ KNĚZ PROMLOUVAL. DVACET ČTYŘI HODIN BEZ PŘESTÁNÍ MUMLAL V SARKOFÁGU. NAKONEC ZASUNUL MEZI KUSY PLÁTNA MALOU KNÍŽKVU. „UDĚLAL JSEM VŠE, CO BYLO V MÝCH SILÁCH,“ DODAL.

„TAK JEJ TEĎ V TICHOSTI POCHOVÁME,“ POKRAČOVAL FARAON.

DVANÁCT NOSIČŮ ZANESLO TĚŽKÝ SARKOFÁG DOVNITŘ MALÉ POHŘEBNÍ MÍSTNOSTI. KAMENÍK DO ZDI VYTESAL ŠEST JMEN:

DARWISHI

UR-ATUM

MSAMAKI

MINKABH

ISHAQ

EBONI

„ŠŤASTNOU CESTU,“ ZAŠEPTAL FARAON. „AŽ TĚ SKARABEUS Z MUKATAGARY OCHRAŇUJE.“

PAK ZAVŘELI DVEŘE. A VŠICHNI SI MYSLELI, ŽE JE TO NAVŽDY.

NĀZŌZEMSKŌ

21. STOLETÍ

Ruda Houtský jel se svým nákladákem po cestě. Bylo chladno, ale Rudovi bylo naopak horko. Byl to kus chlapa, s divokými kudrnatými vlasy, svalnatým krkem a tetováním draků na pažích. Nebál se ničeho živého. Ale k smrti se bál všeho mrtvého. A teď jel se třemi mumiiemi v nákladním prostoru do Grobbeho muzea. Jedna cesta navíc, řekl mu šéf. Kdyby předem věděl, jakou cestu tím šéf myslel, nikdy by to nevezal.

Do Grobbeho muzea to byla jen hodina cesty. Ale Rudovi připadala jedna celá hodina s mumiiemi za zády jako věčnost. Zatímco motor nákladáku vrčel, on jedním uchem poslouchal, jestli nepostřehne něco podezřelého zezadu.

Ještě nejel ani pět minut, když začalo přšet. A ne jen tak trošku: Padaly trakaře. Ruda hleděl před sebe a neviděl na metr. Vtom se začalo i blýskat a hřmít.

První záblesk světla proletěl nebem v okamžiku, kdy Ruda vjel na dálnici. O chvílku později propukla opravdová bouře. „Ještě k tomu všemu,“ zamumlal Ruda. „Nakonec se mi s těmi hrůzostrašnými věcmi vzadu stane nehoda.“

Stěrače zapnul na nejvyšší rychlost a přimhouřil oči. „Sakra, sakra.“

Když Ruda zrovna po desáté řekl sakra, blesk udeřil do nákladáku.

Ozvala se ohromná rána a Ruda chvílku nic neviděl. Nákladák narazil do svodidel, železo skučelo a déšť jisker se snesl na Rudovo přední sklo. V příštím okamžiku už drncal hlavou dolů z viaduktu. „Sakra! Pomóc!“ křičel Ruda. Uklidnil se, až nákladák jednou ránou narazil do jediného stromu široko daleko a zastavil se o něj.

„Sakra,“ zašeptal Ruda, když vše utichlo. Opatrně pohnul rukama a nohama. Když se ukázalo, že všechno ještě funguje, nemotorně vylezl z pomačkané kabiny. Žuchl sebou na zem a rozhlédl se kolem. Z nákladáku toho moc nezbylo. Všude ležely kusy a mezi nimi dvě velké bedny. Třetí bedna ležela o pár metrů dál polootevřená. Ze zničené nádrže vytékala nafta.

Chvilku trvalo, než to Rudovi došlo. Bouřka. Vysoký strom. Nafta... A rychle pryč! Ruda se rychle zvedl a odbelhal se pryč.

Najednou letmo zahlédl pohyb. Otočil hlavu a strašně se polekal. Pár metrů od něj trčela z příkopu bílá paže. Pak se objevila ještě jedna paže. A hlava! Pomalu odtamtud vylézala malá bílá postava. Plný zděšení zíral Ruda na to hrůzostrašné zjevení. Postava se vzpřímila,

udělala pár nejistých kroků, spadla a zase se vyškrabala nahoru. Najednou se otočila a dívala se Rudovi přímo do obličeje.

Málem se mu zastavilo srdce. Pomyslel si: Musíš zmizet. Jestli neutečeš, máš to spočítané! Ale nohy se nehnuły. Dál přemýšlel: Tak křič. Bruč! Vyděs ho!

„Buu,“ pípl Ruda.

Postava zůstala stát.

„Buu! Bež pryč! Buu!

Pomóc!“

Ta věc udělala krok jeho směrem.

„Íííí! Aááá! Hááááá!“ křičel Ruda.

BUM!

Další blesk udeřil do stromu. Ozvala se ohlušující rána a země se otřásala, jako by kolem proběhlo stádo slonů. Ruda se otupěle díval na padající strom. Najednou mu nohy zase fungovaly. Uháněl pryč, jako by mu byl ďábel v patách. Strom spadl na tu spoušť, nafta se vzžála, a než napočítal do tří, celý nákladák vybuchl. Ruda dopa-

dl na zem. Polekaně se díval na ohnivou kouli. A pak na příkop. Po postavě už tam nebylo ani stopy.

Za půl hodiny hasiči všechno uhasili.

Dva policisté vyslychali Rudu, zatímco lilo jako z konve.

„Co jste měl v nákladáku?“ ptal se ten vysoký.

„Mumie,“ zamumlal Ruda. „Tři mumie. Se sarkofágem a vším.“

„Věčná škoda,“ kroutil hlavou policista. „No jo, stejně už byly mrtvé.“

„Ne, ne, jedna to přežila,“ rychle dodal Ruda.

„Přežila?“ zeptal se policista.

„Ano, taková malá,“ vysvětloval Ruda, „ale utekla.“

„Aha!“ Vysoký policista na kolegu mrkl. „A na kterou stranu šla?“ zeptal se s hraným zájmem.

„T... tam, myslím,“ dodal Ruda, když letmo naznačil směr.

Oba policisté dělali, jako by si něco zapisovali. „Nedělejte si žádné starosti. My ji dopadneme,“ dodali přátelsky.

„Tomu asi spadla pořádná haluz na hlavu,“ zašeptal vysoký policista.

„Nebo mumie,“ hihňal se ten malý.

Najednou si Ruda nebyl vůbec jistý. Mohlo to být tou ránou. Představivost se mu vydala vlastní cestou. Všechno do kupy to málem byla jeho smrt. Do konce života už bude vozit jenom jablka.

DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH ISHAQ
EBONI UTÍKAL DEŠTĚM. KDE JE POUŠTNÍ PÍSEK? KDE

JSOU DOMY? OBCHŮDKY? PALÁC? UTÍKAL, SPADL,
ZASE SE POSTAVIL A UTÍKAL DÁL. PRYČ OD OHNĚ.
PRYČ OD BRUČIVÝCH ZVUKŮ. PRYČ OD TOHO DIV-
NÉHO MUŽE, KTERÝ NA NĚJ UKAZOVAL, JAKO BY
VIDĚL LVA.

DARWISHI SE OHLÉDL. VELKÁ OHNIVÁ KOULE.
ČERNÝ KOUŘ. KŘIK. KŘIČÍCÍ NABLÝSKANÉ VOZY.

BYLO TO SNAD PODSVĚTÍ?

UTÍKAL A UTÍKAL A MYSLEL SI: MÉ JMÉNO JE
DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH ISHAQ
ĚBONI A VYDÁVÁM SE NA CESTU. HEPSETSUT.
SKARABEUS!

ZŮSTAL STÁT, HRÁBL MEZI OBVAZY A NAŠEL
ZLATÝ PŘÍVĚSEK NA PRSOU. PEVNĚ HO STISKL
A POSLOUČAL.

V DÁLCE VŘÍSKALY VOZY. DÁL SLYŠEL JEN
VLASTNÍ DIVOKÉ ODDECHOVÁNÍ. ODDECHOVÁNÍ?
SLYŠEL VLASTNÍ ODDECHOVÁNÍ!

JE NAŽIVU! ALE KDE TO JE? A KAM MÁ JÍT?

S POCITEM ZOUFALSTVÍ SE ZASE DAL DO BĚHU.

KAPITOLA 1

Mumie Dummie

Gusta Gorský zažíval ty nejbáznivější věci. Cestoval v ponorce na severní pól, vyhrál hlavní cenu v loterii a směl jako první desetileté dítě letět na Mars. A taky byl známý po celém světě, protože dokázal hrát na příčnou flétnu prsty u nohou. Navíc dokázal mluvit s věcmi. Když řekl: „Noži, proč nekrájíš ten chleba dobře?“ nůž mu odpověděl: „Protože se mi dnes krájet nechce. Dnes jsem prostě tupý.“ Celkem dobrý vtip na nůž. A Gusta se pak smál, až se zakuckal. Jindy se pohádal s dveřmi,

které se nechtěly zavřít, nebo s ponožkou, která si hrála na schovávanou.

Všechno dohromady dělalo z Gusty to nejzvláštnější dítě na světě. No jo, v jeho představivosti.

V opravdovém životě byl Gusta prachobyčejný. A to proto, že bydlel v Polderdamu. A to byla ta nejnudnější vesnice v zemi. Nebo pravděpodobně na celém světě. Kdo bydlel v Polderdamu, nikdy nic nezažil.

Gusta tam bydlel se svým tátou Karlem ve starém domě kousek za vsí. A upřímně řečeno, vypadal stejně normálně jako jiné polderdamské děti. Měl prostě hnědé vlasy, modré oči a neměl plochý nos nebo vyčnívající bradu nebo tak. Ano, byl pěkně pihatý, ale pihy mělo ve třídě více dětí. Nebyl v ničem vyloženě dobrý ani špatný a silák taky zrovna nebyl. A neměl s nikým pro-

blém, snad jen s pár holkami ze třídy. A s paní učitelkou Frajnovou, samozřejmě. Ale tu nesnášeli všichni.

Gusta chodil prostě každý den do školy a dostával tam normální známky. A pak šel zase domů a dělal tam normální věci, třeba se díval na televizi a hrál hry. A sem tam vařil. To musel, protože tatínek občas neměl čas. Gusta vařit neuměl, takže vždycky osmažil šest vaječ a ty pak s tatínkem snědli s chlebem.

Karel Gorský byl umělec a maloval obrazy, které nikdy neprodal. Kůlna jich byla plná. Ale zase byl vždycky doma a mohli s Gustou všechno dělat společně. Starali se o sebe (Karel o Gustu o něco víc než Gusta o Karla) a nasmáli se spolu. Karel se skoro nikdy nezlobil, jen na své obrazy. Těm nadával do „ošklivých vředomuch“! Tu nadávku si speciálně pro ně vymyslel, protože Gusta s tatínkem nesměli klít, navzájem si to zakázali. Ještě

si vymyslel „ucaprněný šakrál“, to vykřikoval ve všech ostatních případech. Když zahřměl „ošklivý vředomuch“, znamenalo to, že se mu nedařilo v malování. To pak divoce máchal štětcí a zamastil si barvou víc kalhoty než plátno. To ho pak pořádně rozzuřilo, ale Gusta se tomu musel smát.

„Myslíš si snad, že je to zábava být malíř?“ odsekl v podobné chvíli Karel.

„Tak běž dělat něco jiného!“ hihňal se Gusta.

„Ne! Nic jiného neumím!“ křikl Karel.

A pak mu Gusta řekl, že neumí ani malovat a že by možná bylo lepší, kdyby si nechal zarámovat kalhoty,

protože už vypadají jako obraz. Gusta tatínkovi takové věci říct mohl. Gusta mohl tatínkovi říct všechno, protože nikoho jiného neměl. Teda než k nim přišel Dummie.

Před nějakou dobou si Gusta vymyslel vlastní nadávku. Nejdřív to bylo „kakaciáš“, ale už další den to změnil na „kakraš“. To znělo přece jen našťavaněji.

Karel se tomu musel strašně smát. „Chlapče, ty máš ale fantazii,“ chechtal se.

„To mám po tobě,“ odvětil mu Gusta.

A tak si Gusta s Karlem žili. Navzdory tomu, že žili v nudné vesnici, jim bylo ve dvou dobře. Na tom se shodli. Ačkoli posledně Karel prohlásil, že to možná není až tak dobře, když si Gusta nikdy nehraje s ostatními dětmi.

„Mám přece tebe,“ odporoval mu Gusta. „A svoji fantazii. A náš dům se všemi věcmi, které všechno možné říkají a vymýšlejí.“

„Přece jen by to možná bylo dobré, kdyby sis víc hrál s ostatními dětmi,“ trval na svém Karel.

„Mám se snad špatně?“ zeptal se Gusta.

„Ne, máš se dobře,“ okamžitě ho ujišťoval Karel.

„Tak vidíš,“ dupl si Gusta.

Víc už o tom nemluvili. Vystačili si sami. A Gusta si nikdy nepomyslel, že by se na tom někdy něco mohlo změnit.

Dokud nepřišel Dummie.

Onoho bláznivého večera seděl Gusta s tatínkem u stolu. Karel vařil, měli makaróny s brokolicí. Karel do všeho přidával brokolici, protože v brokolici je spousta vitamínů, jak říkal.

Venku řádila bouřka.

„Mraky se hádají,“ zahuhňal s plnou pusou Gusta. „BIL HENNAH IL SHIFFA.“

„Slafsa salíký?“ zaujatě poznamenal tatínek.

Gusta se rozesmál. „BIL HENNAH IL SHIFFA“ je egyptsky dobrou chuť. To nás naučil pan učitel Mázek. Přece jsem ti říkal o školní soutěži o Egyptě? To bude už za dva měsíce. A teď mluvíme celý den o Egyptě.“

„Neměli byste prostě počítat?“ zeptal se Karel.

„To děláme mezi tím,“ dodal Gusta. „Ale podle mě je pro pana učitele Mázka ta soutěž důležitější. Sundal ze zdi všechny mapy. A teď po celé třídě visí plakáty s pyramidami a tak. A se zlatou maskou nějakého mrtvého faraona.“

„Tutanchamona,“ doplnil ho Karel.

„Jo, toho.“ Gusta si dal další sousto. „Nepojedeme na dovolenou do Egypta?“

„Pokud prodám pár obrazů,“ odpověděl tatínek.

To znamenalo: Ne. Karel kdysi dostal dědictví, a tím pádem měli na jídlo a barvu. Ale museli být šetrní a na dovolenou nejezdili nikdy.

„Tak drahé to přece není,“ pokračoval Gusta. „Potřebuješ tam jen plavky. Můžeme jet krmit krokodýly v Nilu. A šplhat na pyramidy. A pak jít na prohlídku hrobů. A pak objevíme tajnou pohřební místnost, kde

ještě nikdy nikdo nebyl, bude tam tak deset takových těch beden.“

„Sarkofágů,“ opravil ho tatínek.

„Ano, těch. A pak najdeme poklad a budeme bohatí.“

„A pak se nám některá z těch mumii pomstí,“ zahihňal se Karel. „Mě tam nikdo neuvidí. Zůstaneme pěkně tady ve vlastním domku. Bez peněz a bez starostí. Ale pěkně ve dvou.“

„МААSНI,“ dodal Gusta. „To je egyptsky okej.“

Dojedli. Karel šel do kůlny, aby umyl štětce, a Gusta uklidil stůl. Pak šel nahoru.

A tam ho Gusta zmerčil.

Nejdřív si ho nevšiml. Vešel do pokoje a ucítil smradlavý pach. Gusta si hned vzpomněl, co se stalo před měsícem: Tehdy taky něco takového cítil a v podkroví ležela hniijící myš. A teď to smrdělo za celou myší rodinu. Gusta se rozchechtal, protože teď bude tatínek zase muset do podkroví. Karel podkroví nesnášel, protože ho každých deset sekund bouchalo tlustými trámy do hlavy. Minule aspoň desetkrát zařval „ucaprněný šakrál“ a pak ještě jedno opravdové sprosté slovo.

Gusta se rozhodl, že to za chvíli tatínkovi řekne, vzal si knížku a odhrnul peřinu. Leknutím poskočil. Nedokázal ani vykřiknout, jak strašně se polekal. Plný odporu se odtáhl. Něco mu leželo v posteli. Nebo někdo. Ale spíš něco než někdo. Zatřepal hlavou, ale nepomohlo to. Přimhouřil oči, ale když je zase otevřel, pořád to tam leželo. Vypadalo to přesně jako ta věc na plakátě

ve třídě. Byla to mumie. V jeho posteli ležela mumie. Mumie?

Gusta tam stál dobrou půlminutu. Pak si dal facku. Táta, pomyslel si. Zase mu na to skočil. Tatínek si z něj chtěl udělat srandu. Jednou dal Karel strašáka na záchod. Taky jako vtípek. Gusta se tehdy leknutím počůral a tatínek se smíchy mohl potřhat. Zní to dost jako sprostárna, ale o týden dřív Gusta Karla teprve vyděsil. Natřel se na zeleno a jako marťan skočil s pápavým zvukem do tatínkova ateliéru, načež Karel málem dostal infarkt. Aspoň to teda říkal.

Takže teď tatínek udělal za trest napodobeninu mumie. No, celkem dobrá práce, s těmi rozřepenými cáry starých obvazů. A ten puch, ten byl taky jako opravdický. Možná je to smradlavá bomba. Gusta se zahihňal a rozhodl se odtáhnout tu věc do tátovy postele. Nebo ne, dá mu to do auta. To by byla trefa!

S úšklebkem šel zpátky k posteli.

„CHRAAAACH, VHRACH,“ zasténala mumie.

Gusta leknutím málem spadl. Kakráš! Ta věc vydávála zvuky! A hýbala se! Po... posadila se!

Gusta už dál nečekal, metelil z pokoje, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně zády. Srdce mu bušilo jako o závod. To nebyl žádný paňáca! Ta mumie byla živá! Sám to viděl. Nebo ne? Cože? Nezbláznil se náhodou?

Otevřel dveře a opatrně škvírou nahlédl dovnitř. Nezbláznil se. Mumie sešoupla nohy z postele, posadila se na její okraj a zadívala se na okno. Bylo pootevřené. Tak tudy se sem dostal, problesklo Gustovi hlavou.

Mumie Gustu očividně nezmerčila. Prostě si stoupla a začala se prohrabávat věcmi. Vzala si pero z Gustova pracovního stolu, podržela si ho před obličejem a pak ho pustila na zem, totéž udělala s pár knížkami, sešitem a několika ponožkami. Mezitím si pomumlávala „CHLEITSA“ a „НОТЕР“ a podobná slova. Pak zvedla Gustovo rádio. Zmáčkla čudlík a najednou se ozvala

ohlušující hudba. Mumie leknutím málem omdlela. Rádio jí vypadlo z rukou a ona vletěla pod Gustovu postel. Běžně by se Gusta mohl potřhat smíchy, ale tentokrát mu z pusu nevyšel ani zvuk.

Po nějaké době mumie vylezla zpod postele a po špičkách šla k rádiu. Sklonila se, poslouchala a pak do rádia pořádně praštila. „SIR SAR!“ sykla. Hudba hned přestala hrát. Mumie zase něco zakřičela v cizím jazyce, možná to bylo „hurá“ nebo „vyhrála jsem“ nebo něco podobného. Pak šla ke Gustově skříni a začala dělat nepořádek se všemi Gustovými šaty. A když s tím byla hotová, skákala na Gustově posteli jako na trampolíně, z polštáře na peřinu a zase zpátky.

A pak už to Gustovi stačilo. Nebude čekat, až mu mumie zničí celý pokoj, musel za tatínkem!

Zavřel dveře a metelil si to ze schodů.

Karel seděl před televizí v červeném křesle a měl zavřené oči. Dával si šlofíka. To dělal každý večer a Gusta na něj půl hodiny nesměl promluvit, jedině kdyby jim hořel barák. Ale pravděpodobně taky pokud by měli v domě mumii.

„Tati! Tati!“ křičel Gusta rozrušeně a třásl mu rameny.

„Tiše, spím,“ odvětil Karel se zavřenýma očima.

„Tati! Leží tam... Je tam...“ Gusta se zarazil. Měl prostě říct, že má v pokoji mumii, která smrdí po mrtvých myších a bouchá mu do rádia?

„Copak hoří?“ zeptal se tatínek.

„Ne. Ale...“